

Pelantovi, Eva a Ivo: *Ranč U Zelené sedmy 3*. Praha (Reader's Digest Výběr) 2002, s. 217-218.

Maminka se právem obávala o zdar celého výletu. Donutila Matěje, aby nás pravidelně informoval mobilem o jeho průběhu.

Už první zprávy byly alarmující.

„Mami, vede nás šílenec! Někej Zdeněk, ale musíme mu říkat bratře Bobře. Učí nás chovat se jako zálesáci.“

Maminku to naopak uklidnilo.

„Matěji, skauti jsou dobří lidé, to by ti mělo být blízké. A to je hezký, co vás učí,“ poučovala Matěje z našeho půdního okna.

„To teda nevím,“ remcal brácha. „Byli jsme bez oběda, protože nikdo nevykřesal oheň z pazourků. A teď nás učí orientovat se podle azimutu a lišejníku na stromě, na kterém je cedule jako kráva: Vlkov pět km po modrý!“

„Já s tebou nesouhlasím, Matěji! Všude nejsou cedule! A to je přece sen každého kluka mít zálesácké schopnosti!“

„Jo, a kromě toho nesmíme mít mobily, protože to zálesáci taky neměli! Takže jestli mě objeví, tak už ti nezavolám.“

Teď se maminka v okně ovšem rozzlobila, až začala ztrácet signál.

„Tak teď zase nesouhlasím s ním! Tomu teda vyříd, tomu Bobrovi, že každé skaut má rád maminku, a to se projevuje tím, že jí telefonuje. Každý dvě hodiny!“

„Mami, končím,“ oznámil Matěj. „Už si zase musíme masírovat lejtka, to znamená, že jdeme dál.“